ZÁKLADNÍ ŠKOLA
TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA
Rodkovského 2, 678 01 Blansko

SBORNÍK

LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 6. – 9. ročníku

2018/2019

Podzim

Miluji střídání ročních období. Na jaře se vše probouzí a vybíhá ze svých pelíšků, stromy se oblečou do květového kabátku. Léto nás zalévá zlatými paprsky a příroda se odívá do zelené. Na podzim se vše ve svých barevných pyžamkách chystá ke spánku a zima celý kraj uloží a přikryje velkou bílou peřinou. Nejkrásnější je však zářící podzim.

Okouzlující a krásná krajina nám na podzim přičaruje úsměv na tvář. Překrásné barvy lesů se nádherně třpytí v ostré záři slábnoucího slunce. Stromy se dělí o svou barevnost se zemí, kterou pokrývají listy – tu zlatavé jako dukáty a tam rudé jako krev.

Svou krásou mě překvapí i plačtivé podzimní počasí. Déšť kropící zemi omývá dřevo starých stromů, vsakuje se do jeho vrásčitého povrchu, který daruje svému okolí nádhernou vůni omračující svou silou. Kapky svážející se k zemi vyluzují příjemný rytmus, který ševelí jako prastará píseň a ukolébává své okolí k spánku.

Ospalé ticho přerušují nadšené výkřiky malých dětí. Jásají nad čerstvým větrem, který jim unáší pestrobarevné draky vysoko k obloze, kde se prohánějí mezi bílými beránky. Brzy však hlasy utichnou – to maminka volá děti domů dříve, než krajinu obalí černý šátek brzkého večera. Temnotu však rozjasní tisíce hvězd, které jako světlušky obsadí celou oblohu.

Miluji podzim. Tichou krásu padajícího listí, zádumčivou náladu sychravého odpoledne, nádheru hvězdné oblohy za tmavých večerů. Směji se těm, kdo podzim vnímají jako prázdný čas mezi létem a zimou. Snad jednou naleznou správný klíč, který jim odemkne oči a oni prozřou – zářící podzim je nejkrásnější.

Marie Prudká, 7. C

Snění

Spousta velkých zázraků
děje se nám ve spánku.
Ať už louka nebo město
ve snu není nikdy těsno.
Nikdy to však nevydrží,
což mě vždycky velmi mrzí.

Lenka Vondrová, 8. C

Ke kořenům

Ke kořenům vede cesta
přes kopce i velká města.
Tam v dáli nad rozkvetlou jabloní,
září hvězda jako sluníčko na dlani.
Ta jabloň má kořeny hluboko v podzemí.
Starý dub už kouzlí na nebi.
Nebe září celou noc,
hvězd je tam už moc.
Ráno svítá, kohout zakokrhá
a říká: „To byla ale krásná noc."

Kristýna Skirková, 9. B

Ke kořenům

Kořeny jsou jak cévy v našem těle,
důležité pro všechny živočichy na celém světě.
Ale i dřeviny a rostliny chtějí žít,
proto vodu i živiny musí mít.

Někdy je to ale velký problém,
když kořeny stromů prorůstají naším domem.
Řev, hněv a hádky nám dokáží vrýt,
ale i přesto musíme a chceme žít.

I malé kořínky, které se v matce vyvíjí,
nás v budoucnosti udělají šťastnějšími.
Vím, od kořenů stromů jsme se dostali až k rodině,
ale uvědomte si...
To je to důležité v našem životě!

Adéla Baršová, 9. A

Blansko

Do tohoto města
vždycky vedla cesta.

Hezká byla, vedla mezi poli,
až mě z toho nohy bolí.

Blansko leží v Jihomoravském kraji,
kde pstruzi v čisté řece si hrají.

Centrum s nadmořskou výškou 276 metrů
odolává všemu větru.

Žije zde přes dvacet tisíc obyvatel,
kteří obývají mnoho pater.

Bylo kolem hodně křiku,
Tesco tu bude stát v mžiku?

V Blansku chybí zeleň,
sázej stromy a neleň.

V zatopeném lomu
skáčou hoši ze skal dolů.

Blansko je známo Macochou,
co propastí je hlubokou.

V jeskyních je vždycky zima,
vezmu si bundu, hned je mi prima.

Naše škola TGM je velmi stará,
ale stejně ji mám ráda.

Chodila tam i má maminka,
která ráda žhaví kamínka.

Ze školy na autobus chodím kolem Severky,
dám si zmrzku a dvě troubelky.

Ema Skoupá, Nela Tomášková, 6.B

Žít tak, jak se dá

Snažím se žít tak, jak se dá,
ï když se mi to jen někdy zdá,
ve snu bych chtěl zachránit svět
a vypěstovat na smutky květ.

Potom ty květy na slunci sušit
a všechny smutky na světě zrušit,
na to by pomohlo sluneční thé,
vypít ho můžete, kolik chcete.

Martin Němec, 6. B

Kočka

Naše britská kočka
má světle modrá očka.
Kožíšek má huňatý,
sahá jí až na paty.

Jmenuje se Sisi,
s kočičí královnou se znala kdysi.
Je sice starší, přiznávám,
ale protézu jí ještě nedávám.

Ptáky už jen tak nehoní,
myši si dá ráda k snídani.
Naši kočku doma rádi mají
a ostatní ji pomlouvají.

Ema Skoupá, Nela Tomášková, 6. B

Jako

Jako slunce nad obzorem,
jako měsíc nad východem,
jako květy kvetoucí,
jako hvězdy planoucí
jsme slunný den a temná noc
a nad vším máme velkou moc.
Jen třetí tu chybí,
ten, co vše vidí.

Lenka Vondrová, 8. C

Koně

Hříva vlaje,
Anička si na indiánku hraje.
Zahodit všechny starosti,
užívat si radosti.

Apač dostal svou mrkvičku,
má rád svou Aničku.
Uloží se do sena,
zítra nová hra začíná.

Na louce se pasou koně,
klisny, hřebci, hříbata.
Běhají si
jen tak volně.

S hrdě vztyčenou hlavou se nese,
majestátní tvor se napětím třese.
Kdopak?
Jejich vůdce přece.

Adina Magdaléna Kurbelová, 6. B

Kořeny

Statkáři strom vysadili,
pak se k němu posadili,
hodiny už tikaly,
drahocenným časem plýtvali.

Ono to hodně vody chtělo,
aby kořeny pořádně nasytilo.
Statkáři jej zalili,
vodou vůbec nešetřili.

Kmen již předrostl i Říp,
kéž by se kořenům dařilo líp,
statkáři neměli tušení,
začali praktikovat mučení.

Trhali mu listy,
aby kořeny narostly,
odlupovali mu kůru,
strom zažíval noční můru.

Strom to již nevydržel,
kořeny už nedržel,
kořeny vypustil,
a každý statkář díky nim,
náš svět opustil.

Adéla Pořízková, Valerie Husenko, 9. A

Lulu

I.

„Ano, Lulu," slyšela jsem od své myší babičky. Byly jsme samy, protože mě maminka opustila už dávno. Zůstala mi už jen babička, která je stará a nosím jí denně různá semínka. Nejraději má slunečnice, ale mně už lezou krkem. Protože my bydlíme v díře domu u slunečnicového pole, z pole máme jídlo a v domě nežijí žádná zvířata kromě nás. Hlavně kočky tu nežijí, což pro nás myšky zahradní je obrovské štěstí. „Lulu, prosím tě, mohla bys najít nějaká semínka na večeři? Máme podzim, budou obzvláště dobrá. Nezapomeň si vzít ten kabátek, cos našla v domě,“ volá babička. „Jasně, babičko," říkám. Mám ji ráda, ale dělá ze všeho vědu. Stačí přece jít na tři kroky ven. „Ještě vezmu kapku vody, babičko." Jdu ven, všude je zima. Slyším nějaký dusot. Je to člověk. Ten, kterému patří tenhle dům. Je to milý člověk. To, že má v domě nájemníky, nezjistil. Vezmu do náprstku vodu a dvě semínka a jdu domů. „Bylas tam dlouho, Lulu. Už je chladno, neměla bys být tak dlouho venku." Nic neříkám, otočím se a chystám na stůl.

II.

Na jaře je vše krásné. Od zimy se hodně změnilo, babička je nemocná, člověku se narodilo mládě, je hrozně hlučné a taky někdy dost mrzuté. To takové myšátko, jako jsem byla já, je naprosto perfektní. „Lulu, byla bys tak hodná a vyzdobila to tady, jak se patří na slušnou noru?" Řekla to tak krásně, že myšák by nevěřil, že o něco žádá. „Ano, dám sem pár pampelišek a úplně to tady prokoukne." Pampelišky mám ráda pro jejich něžnou žlutou barvu. Babička začala méně jíst. Já si o ni dělám starosti. Dobře si pamatuji na to, jak jsem byla malá a babička se o mě hezky starala. Četla mi příběhy o vichřici, o jaru a spoustu dalších myších pohádek. Vtom něco břinklo o zem, což mě povolalo zpět ze země snění. Byl to babiččin hrnek! Babička vypadala, že spí. Ale ona nespí, umřela. Nemůžu uvěřit, že už mi nikdy povídku nepoví, že se už nikdy spolu nezasmějeme. Je po všem.

III.

Je to už celý den, co babička umřela. Je tady tak prázdno. Takové prázdno, co myška ještě nezažila. Jsem tady sama. Rozhodla jsem se, že půjdu pryč. Tam, kde mi bude dobře, tam, kde nebudu sama. Už jsem si sbalila semínka a věci, které mám nejraději. Mám štěstí, že máme léto, nejkrásnější období celého roku. Je těžké opustit něco, co známe celý život.

IV.

Co jsem odešla z rodné díry, utekly dlouhé 2 týdny. Mezitím jsem dospěla. Je to úžasný pocit být dospělá. Dospělá Lulu, to zní velmi dospěle. Ale pořád mi chybí babička. Našla jsem něco, kde bych mohla být aspoň chvíli šťastná. Je to strom, obrovský, obrovitánský strom. Ještě jsem ho celý neprozkoumala. Z hlíny vykukují masivní kořeny. Kořeny vytvářejí velkou prostornou skrýš, která je dokonalým útočištěm. Upravila jsem si skrýš a vytvořila jsem si svůj vlastní nový domov. Jako by mi kořeny pomáhaly. Můj nový domov je jako ze škatulky. Jestli kolem někdo bydlí, nevím. Strom je hodně velký. Brzy bude zima, což mě nevadí, jelikož kořeny vytváří teplo domova. Škoda, že jsem tady sama. Už padají první vločky. Nikdy jsem nepostřehla, jaká to je nádhera. Sněhobílý koberec už přikryl krajinu. Zásoby mám a jsem klidná.

V.

Je jaro, opět jaro. Miluji jaro, je plné života a radosti. Já v domku z kořenů jsem opravdu šťastná, ale... Můj jediný problém je, že jsem sama. Přála bych si mít nějakou rodinu. Jdu spát, zítra je taky den. Ráno je moje nejoblíbenější část dne. „Ťuk, ťuk." Kdo to ťuká? Pomalu se plížím ke dveřím mého domečku. V této oblasti jsem ještě nikoho neviděla. Když jsem otevřela dvířka, to bylo překvapení. Stál tam myšák, takový pěkný myšák, asi v mém věku. „Dobrý den. Viděl jsem vás, že jste tady nová. Já se jmenuji Roda. A jak vy?" řekl ten úžasný myšák. „Taky mě velmi těší. Ano, přistěhovala jsem se před zimou. Je tady velmi krásně. Jmenuji se Lulu. Já jsem tuhle krajinu už prošla, ale neviděla jsem vás. Kde bydlíte?" čekala jsem odpověď. „Pojďte se mnou, ukážu vám," řekl. Když otevřel dveře svého domu, ovanul mě hřejivý vánek. „Tohle je můj domov. Žiji zde s matkou a prarodiči, otce nemám," řekl velmi posmutněle, až mě zamrazilo. „Já už nemám nikoho," říkám. Při vzpomínce na babičku jsem zatlačila slzy. „To není pravda. Teď máš nás." Srdce mi radostí poskočilo.

VI. *Po 7 měsících*

Od té doby uplynulo mnoho dní a měsíců. Já mám svou vlastní rodinu a rodinu, která mě přijala. Spolu s Rodou máme tři děti - Luku, Zuzu, Roku. Jsou to ještě myší mláďátka. Společně žijeme v domku z kořenů. Máme se všichni moc rádi.

Nikola Belžíková, 7. C

Ke kořenům

Ke kořenům vede cesta trnitá,
jako je historie lidstva sama veliká.
Nejdřív tu byl Adam s Evou,
postupně stvořili říši celou.
Přišli pak i Sámové,
stejně tak i králové.
Proběhly tu bitvy stoleté,
věci se tu udály velkolepé.
Mocní vládci žili zde,
vládli dobře, jiní zle.
Zapomenem na císaře,
posunem se v době dále.
Nejdřív byla okupace,
potom přišla revoluce.
Pak nastala doba krásná,
nebyla však vždycky štastná.
Dneska se vážně dobře máme,
často věcmi dost plýtváme.
Važme si té svobody,
v historii nemá podoby.
Teď tu máme novověk,
je to vážně príma věk.

Lucie Stejskalová, Adéla Dvořáková, Eliška Petlachová, 9. B

Ke kořenům

Ach ty kořeny,
které byly zbořeny.
Včera večer tam ještě byly,
když ti vlci na měsíc vyli.
Vždyť jsem tam sedával,
někdy i nadával.
Kořeny naslouchaly,
u rybníka prorůstaly.
Dřevorubci dnes dostali rozkaz,
byl to pro mě děsivý vzkaz.
Ten strom musíte skácet.
Ale vždyť nemusíme stromy jen ztrácet!
Já tam jen v dáli stál,
doufal jsem, že nebudou kácet dál.
Nestalo se tam,
však stal se pravý opak.
Svůj život smutně žiji dál,
bez toho stromu, co tam v dáli stál...

Stefanie Matalová, 9. A

Zvonění

Až zazvoní zvoneček,
rozsvítí se stromeček.
Dárky leží dokola,
maminka nás zavolá.
Pojďte děti honem sem,
dneska máme Štědrý den.
Ten den byl i veselý
a všichni si ho užili.

Tomáš Plachý a Kryštof Bednář, 6. C

Aktovka

Ty jsi ta, co mi každý den pomáhá nosit učebnice a dělá mi cestu do školy snazší. V neděli večer tě moc ráda nevidím, protože vím, že zase přichází týden plný starostí se školou, učení na testy a psaní domácích úkolů. V pátek tě ale naopak vidím moc ráda.

Každé ráno spolu jedeme autobusem do školy, pak se kousek projdeme, a když ucítíš, že letíš vzduchem a dopadáš na zem, víš, že jsi ve škole, tedy ve školních šatnách. Protože jsi většinou dost těžká, vyjít s tebou schody do naší třídy je někdy náročné. Pak dojdeme do třídy a už máš za úkol jen sedět u mé lavice. Po desátém zvonění tě zvednu a jdu s tebou do šatny, ve které máš ještě dalších dvacet kamarádů. Potom mě obviňuješ, že je ti tam moc zima nebo teplo a že tam divně voní školní obědy.

Když přijdeme domů, říkáš mi o svém dnu a já do tebe mezitím házím učebnice na další den. Jsi skvělá, že zvládáš nosit tolik učebnic, sešitů, pouzdro, kalkulačku, plno pravítek, která ale lámeš, a taky dost jiných věcí.

Jsem moc ráda, že tě mám. Vždy, když se na tebe podívám, mám úsměv na tváři. Zažily jsme spolu skvělé zážitky a doufám, že jich ještě spoustu zažijeme. Mám tě ráda.

Valentýna Neoralová, 8. C

Sluchátka

Když nasadím si svoje sluchátka,
neslyším, jak u sousedů pípají kuřátka.
Maminčin hlas se náhle ztratí,
už nevnímám, jak vítr se stromy klátí.
Traktorů ruchu už si vůbec nevšímám,
ještě že svá sluchátka mám.
Když pak zapnu ruchu tlumení,
přestanou mi vadit i sousedé uřvaní.
Když si pak říkám, že to ticho je euforie,
sluchátka mi hlásí: *„Nízká baterie.“*

Robin Hudec, 8. C

Ke kořenům

Byla velká zahrada,
kde rostl jeden strom.
Za něj měla být náhrada,
šel pokácet jej Rom.

Strom pokácet být nechtěl však,
tak podivně se vrtěl,
až Rom se pěkně vylekal
a ze zahrady letěl.

Majitel toho pozemku
se ovšem nechtěl vzdáti,
on s sebou velkou pilu vzal
a strom šel pořezati.

Než měsíc nad horizont vyšel,
strom kosti jeho u kořenů měl.
A od té doby, kdo skoliti ho chtěl,
ten beze stopy zmizel.

Nikdo nevěděl, kde nebo kam,
jen ten prokletý strom to věděl.
On zlé lidi vždy potrestal
a na jejich kostech seděl.

Když budeš stát tiše v zahradě
a paže tvé obepnou starý kmen,
řekne ti strom šumem listů svých,
že v kořenech dřímá rodokmen.

Kryštof Kovář, 8.C

Stín

Je to pořád za náma
Sleduje nás to
Ta věc je světu známa
Ta starost je tvá i má
A neříkám to jenom já
Že občas svůj stín nevnímá
I když se stmívá
Občas se špatně dýchá
Poznáš tu chvíli
Kdy opustí tě tvoje víra
Je to jako křik netopýra
Každý má duši i stín
Od pradávna
To člověk ví
Vím divně to zní
Ale když umřeš
Opustí tě duše i stín
Stín je jako čert na rameni
A duše zase anděl
Co na druhém sedí
Duše ta hodná chrání
Před zraněním tě brání
Stín ten zlý
Jen po zranění touží
A do uší kvílí

Kryštof Kovář, 8. C

Měsíčná noc

Na tváři mě pošimralo měsíční světlo, a tak jsem si řekla, že psaní na chvíli odložím a půjdu se podívat, co přichystala dnešní noc. Po špičkách se připlížím k oknu, abych nevzbudila ostatní, rozhrnu závěsy a v ten moment mě cinkne do nosu broušená kapka z křišťálového skla, tím se roztočí kolem dokola a vykouzlí na zdech nepočítaně duchových odlesků. Sednu si na okenní parapet, opřu hlavu o chladné sklo a sebe obmotám příjemnou plyšovou dekou.

Oči upřu na smaragdově zelenou kapotu auta, na kterou dopadá světlo pouliční lampy a paprsky měsíce. Ten už se vyhoupl vysoko na oblohu a září tak jasně, že máte pocit, jako by vás zval za sebou zatančit si s ním a s večernicí půlnoční valčík. Zatímco jsem si představovala houpavý a ladný tanec luny, ulici prozářila dvě jasná světla reflektorů auta. To zastavilo a z něj vystoupila žena oblečená do tmavého kabátu, který byl teď navíc prošívaný stříbrnou nití. Spadl jí klobouk, ona ho ladně zvedla a ztratila se v náruči tmy.

Všude bylo ticho. Větve stromů se kolébaly v závanech větru. Trávě se zrovna musel zdát nějaký krásný sen, protože se spokojeně rozezněla. Hrála nejrůznější skladby. První byla pomalá. Stébla šustila a šuškala si. Potom přišla silnější. Ta byla dunivá. Vítr přidal na síle. Měsíc se schoval za husté mraky, jejichž okraje nádherně prozářil. Na ně se nabalily další vrstvy mračen a objaly měsíc tak, že zmizel úplně.

Najednou jsem uviděla něco krásného. Z nebe se začaly snášet drobné vločky a na chodnících utvářely pokrývku, vypadající skoro stejně jako chomáčky bavlny. Všechno se zbarvilo do bíla a já se radovala. Sněží! Ulice propadla do spánku. Jemnou mlhu protkaly jenom lampy v teplých oranžových odstínech.

Sesedla jsem z okna a zatáhla za sebou závěsy, stejně jako se to dělává s oponou po kouzelném představení. Vrátila jsem se ke stolu a sfoukla plamen svíčky, která mi připomněla, že už brzy budou Vánoce.

Tereza Opletalová, 9. A

Biatlon Blansko

My jsme Blansko biatlon,
tým Moravy jako hrom.
Střelba se nám nedaří,
ale občas se zadaří.

Lyžujeme jako rakety,
na večeři máme bagety.
Zima nám je den co den,
na Pradědu lyžujem.

V listopadu na lyže,
sníh nám hnedle pomůže.
Na Pradědu zima celoročně,
my jsme tam však jednou ročně.

S trenéry je zábava,
pozor dej si doprava.
Zprava běží velký medvěd.
nás nesežral – jen těch devět.

Nové Město den co den,
tam teď stále trénujem.
Jablonec je útrapa,
kopce jako prasata.

Letohrad je klasika,
vedla tratě osika.
Harrachov je město mrazu,
pro neodolné konec srazu.

Michal Dobrovský, Jakub Kabrhél, 8.C

Ke kořenům

Šla jsem jednou k vodě,
tam jsem našla lodě.
U lodí byl strom,
vysoký byl jako hrom.
Najednou se blýsklo,
nedaleko, blízko...
Najednou kořeny
rychle hořely.
Popadl mě strach,
utíkala jsem pak.

Oksana Zorivčak, 9. A

Ke kořenům

Staré mince, hrnky, džbánky,
volají na mne už z dálky.
Vyprávět zajímavé příběhy mi chtějí,
jak se dříve dobře měly.
Že můj praděd polnosti míval,
a při dobrém vínku si rád zazpíval.

Hrnečky by povídaly,
až jsem z toho celý ospalý.
K rodným kořenům podívám se zase příště,
to slibuji Vám zcela jistě.

David Zourek, 9. A

Písmena

I jako hranice,
která dělí mě od tebe.
Krutá a nepropustná
jako kámen sám.
Stojí a léta bude tam.

Daniela Ondrová, 8. A

S jako řeka z kopce si plyne
Potok ve skulinách hor se vine
Zrcadlo ukáže druhou tvář tvoji
Spatříš tam dvojče své v malinké sluji

A nahoru do kopce, pak dolů zas musíš
Tam mezi stěnami nalezneš skrýš
Ten, kdo se nebojí, na trůn usedá
Pouze ten první na to právo má

Honem spěchej vzhůru výš
Cíl svůj ze žebříku zříš
Pevný základ pro dům potřebuješ
Jinak zhroutí se ti, pak zalituješ

B jako vlna přes vlnu se valí
B jako hora za horou stojí
B jako klíčová dírka na klíč čeká
B jako sněhulák ze slunce spěchá

Eliška Kraftová, 8. A

Ke kořenům

Mamuti tu kdysi byli,
Slovani sem pak přišli.
Praotec Moravák, Čech a Lech
uzřeli tu zelený mech.
„Krásná země," řekli si
a na mech pak sedli si.
Sámo, kupec francký,
měl dlouhý vlas jak ženský.
Bitva u Vogastisburku
byla poblíž Hamburku.
Vlastně ne, neví se, kde byla,
pro Franky dobře neskončila.
Mojmírovci tady dlouho byli,
Přemyslovce předurčili.
Václav do Boleslavi pozván byl,
bratr do zad mu dýku vryl.
Boleslav II. Pobožný měl přilbici,
s kterou Slavníkovce vyvraždil na Libici.
Přemysl I. Otakar
o Zlatou bulu sicilskou se rval.
Přemysl II. Otakar,
na Moravském poli žal ho hnal.
Václav II. nechal razit groše
kupodivu v Kutné Hoře.
Václav III. do Polska se dal,
avšak v Olomouci život mu někdo vzal.
Jan Lucemburský byl král cizí
a měl taky svoje chyby.
Karel IV. měl svůj most,
fakult univerzity založil dost.
Zikmund Lucemburský
byl odpůrce husitský.

Jan Žižka z Trocnova
byl na bitvě u Vítkova.
Ludvík Jagellonský
byl král český i uherský.
Rudolf II. milovník umění byl,
hranice mezi magií a vědou pokořil,
tedy aspoň se snažil. :-)
Ferdinand II. stavovské povstání potlačil,
27 českých pánů na Staroměstském náměstí popravil.
Marie Terezie vzdělaná byla,
Pragmatická sankce ji vyvolila.
Školní docházku zavedla
o kus Polska s Pruskem se podělila.
František Josef I. byl zabit,
k tomu vedl důvod válčit.
Tomáš Garrigue Masaryk,
jeho kolega byl Štefánik.
Edvard Beneš Mnichovskou dohodu podepsal,
na Hitlera se mobilizoval.
Klement Gottwald komunista byl,
Jan Palach se pak upálil.
Potom přišel Václav Havel,
komunismus hnedka vyplel
Miloš Zeman prezident současný je,
Becherovku tu rád pije.
To je tedy země krásná,
až ke kořenům hezká,
vždyť je přece česká…

Ondřej Kupsa, 8. B

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

Baršová Adéla	3
Bednář Kryštof	11
Belžíková Nikola	8 - 9
Dobrovský Michal	16
Dvořáková Adéla	10
Hudec Robin	12
Husenko Valerie	7
Kabrhél Jakub	16
Kovář Kryštof	13, 14
Kraftová Eliška	18
Kupsa Ondřej	19 - 20
Kurbelová Adina Magdaléna	6
Matalová Stefanie	11
Němec Martin	5
Neoralová Valentýna	12
Ondrová Daniela	18
Opletalová Tereza	15
Petlachová Eliška	10
Plachý Tomáš	11
Pořízková Adéla	7
Prudká Marie	2
Skirková Kristýna	3
Skoupá Ema	4, 5
Stejskalová Lucie	10
Tomášková Nela	4, 5
Vondrová Lenka	2, 6
Zorivčak Oksana	17
Zourek David	17

Zdroje obrázků:

Obrázek na straně 15:
https://sp.depositphotos.com/31463795/stock-illustration-moon-stars.html (18. 6. 2019)

Obrázek na straně 22:
https://www.natur.cuni.cz/biologie/zoologie/aktuality/zlate-knihy.jpg/image_view_fullscreen *(18. 6. 2019)*

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2018/2019. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk.rok 2018/2019)

Burgetová Radomíra, PhDr.
Crlová Jana, Mgr.
Ocetková Petra, Mgr.
Opletalová Ilona, Mgr.
Panáčková Věra, Mgr.
Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS